

THRILLER

DAVID
BALDACCIO

De samenzwering

‘Niet voor niets plaatst zijn Nederlandse uitgever hem
naast John Grisham.’ – ALGEMEEN DAGBLAD

Over het boek

In het Witte Huis bereiden de president en zijn naaste adviseur zich voor op de komende verkiezingen. Wat zij niet weten, is dat zij scherp in de gaten worden gehouden door een man die zichzelf Oliver Stone noemt. Stone wantrouwt al jarenlang de Amerikaanse regering en is ervan overtuigd dat allerlei zaken die het daglicht niet kunnen verdragen, in de doofpot worden gestopt. Hij ziet het als zijn missie om de waarheid boven tafel te krijgen.

Stone staat niet alleen in zijn achterdocht. Samen met enkele vrienden bespreekt hij regelmatig hoe het Amerikaanse volk op de hoogte kan worden gebracht van de leugens die de politici en de geheime diensten verspreiden. De waarheid is echter dat de samenzweringen die zij zien, alleen in hun verbeelding bestaan. Hun theorieën zijn vergezocht en het bewijs is flinterdun.

Maar dan zijn de mannen op een dag bij toeval getuige van de moord op een medewerker van de Secret Service. Omdat zij weten dat niemand hen zal geloven, besluiten Stone en zijn vrienden de zaak zelf uit te zoeken. Het spoor leidt rechtstreeks naar het Witte Huis en een complot dat de wereldpolitiek op zijn grondvesten zal doen schudden...

Over de auteur

David Baldacci werd geboren in Virginia in de Verenigde Staten. Tijdens zijn studies politieke wetenschappen en rechten begon hij met schrijven. Hij was al negen jaar werkzaam als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C., toen hij in 1996 debuteerde met *Het recht van de macht*. Baldacci's werk is in 35 talen vertaald en wereldwijd zijn er meer dan veertig miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht. Met zijn Wish You Well Foundation strijdt Baldacci al sinds jaar en dag tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht

Op eigen gezag

Duister lot

Vuil spel

Onder druk

In het hart

Nachtreizigers

De laatste man

Onbewaakt ogenblik

Het uur van de zonde

De verzamelaars

Geniaal geheim

De verraders

Niets dan de waarheid

De rechtvaardigen

Familieverraad

In het geheim

Verlos ons van het kwaad

Rechteloos

Colofon

Oorspronkelijke titel

The Camel Club

© 2005 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Rogier van Kappel

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2005 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

ISBN 978 90 229 8945 3

ISBN e-book 987 90 449 6021 1

NUR 332

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken

van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geef u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze

website www.awbruna.nl

David Baldacci

De samenzwering

ebook editie, september 2009

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

De Chevrolet SubUrban reed met hoge snelheid door de stille duisternis van het platteland van Virginia. De 41 jaar oude Adnan al-Rimi zat over het stuur gebogen en tuurde ingespannen naar het asfalt. Er liepen hier veel herten rond en Adnan had geen zin om een bebloed gewei door zijn voorruit te krijgen. Hij had hoe dan ook behoorlijk genoeg van dingen die hem aanvielen. Hij tilde zijn in een handschoen gestoken hand van het stuurwiel en zocht op de tast naar het pistool in de holster onder zijn jasje; een wapen bood niet alleen troost, maar was hard nodig.

Toen hij plotseling een geluid boven zich hoorde, keek hij uit het raam.

Er zaten twee passagiers op de achterbank. De man die nu in rad Farsi in zijn mobieltje zat te praten, was Muhammad al-Zawahiri, een Iraniër die het land vlak vóór 11 september was binnengekomen. De grote, gespierde man naast hem was Gul Khan, een Afghaan met een kaalgeschoren kop die zich nog maar een paar maanden in de Verenigde Staten bevond. Hij had het camouflagejasje van een jager aan en controleerde met snelle en lenige vingers zijn machinepistool. Daarna klikte hij het magazijn weer op zijn plaats en stelde het wapen zo in dat het telkens twee kogels achter elkaar afvuurde. Een paar regendruppels sloegen tegen de ruit en hij zag ze langzaam langs het glas naar beneden druipen.

Adnan keek telkens snel even in de achteruitkijkspiegel. Geloofsgenoot of niet, hij vond het niet prettig om iemand met een machinepistool op de achterbank te hebben, en hij had ook niet al te veel vertrouwen in de Iraniër, want hij was geboren in Saudi-Arabië en als jongetje naar Irak verhuisd. Tijdens de verwoestende Iraans-Irakese oorlog had hij voor Irak gevochten en hij voelde nog steeds een diepe vijandschap tegenover Iran. Muhammad al-Zawahiri was een Pers, en geen Arabier, zoals Al-Rimi. Ook dat was een verschil tussen hen beiden waardoor Al-Rimi de ander niet vertrouwde.

Muhammad was klaar met zijn telefoongesprek, veegde een stukje aarde van een

van zijn Amerikaanse cowboylaarzen, keek even op zijn enorm dure horloge en liet zich glimlachend tegen de rugleuning zakken. In het Farsi zei hij iets tegen Adnan, die hem onmiddellijk antwoord gaf, maar dan in het Arabisch. Toen hij dat hoorde, begon Khan te lachen.

Adnan klemde zijn handen nog steviger om het stuurwiel. Hij was nooit een zorgeloos mens geweest, en de nonchalance waarmee de Iraniër ernstige zaken tegemoettrad, beviel hem niet. Een paar seconden later keek Adnan weer naar buiten.

Muhammad had het duidelijk ook gehoord. Hij liet het zijraampje zakken en stak zijn hoofd naar buiten om naar de bewolkte lucht te kijken. Toen hij de knipperende rode lichten boven hen zag, blafte hij iets naar Adnan, die knikte en gas gaf. De twee mannen op de achterbank maakten hun autogordels vast.

De Chevy schoot met nog veel hogere snelheid over het kronkelige landweggetje en maakte zulke scherpe bochten dat de mannen op de achterbank zich met beide handen vastklampten aan de handgreep boven het portier. Maar op een kronkelweggetje was zelfs de snelste auto niet in staat een helikopter te ontlopen.

Wéér in het Farsi gaf Muhammad Adnan opdracht ergens onder een paar bomen te gaan staan om te kijken of de helikopter gewoon doorvlog. ‘Een auto-ongeluk, Adnan? Een traumahelikopter misschien?’

Adnan haalde zijn schouders op. Zijn Farsi was niet best en de nuances ervan ontgingen hem soms. Maar hij hoefde echt geen talenwonder te zijn om de spanning in de stem van zijn collega te horen en daarom bracht hij snel de auto tot stilstand onder een groepje bomen. De drie mannen stapten uit en lieten zich achter de auto op hun hurken zakken. Khan richtte zijn machinepistool omhoog en Adnan trok zijn pistool. Muhammad klemde zijn hand om zijn mobieltje en keek nerveus naar boven. Even leek de helikopter verdwenen te zijn, maar toen zag hij een lichtbundel over de boomkruinen recht boven hen kruipen. Het volgende wat Muhammad zei, was in het Engels. ‘Shit!’ Hij knikte naar Adnan en gaf hem opdracht om te gaan kijken.

Diep gebukt rende de Irakees naar de rand van het bos en keek behoedzaam omhoog. De helikopter hing nog geen twintig meter boven hem. Hij liep terug om te melden wat hij had gezien.

‘Misschien zoeken ze naar een landingsplaats,’ zei hij.

‘Hebben we een RPG in de truck?’ vroeg Muhammad. Zijn stem trilde een beetje. Hij was gewend om het brein achter dit soort operaties te zijn, en niet een van de frontsoldaten die de aanslagen pleegden en daar zelf ook vaak het leven bij lieten.

Adnan schudde van nee. ‘We hadden niet verwacht dat we vanavond een granaat met raketaandrijving nodig zouden hebben.’

‘Shit,’ zei Muhammad nog eens. ‘Luister,’ siste hij. ‘Volgens mij landen ze.’ De bladeren van de boomkruinen hoog boven hen begonnen te schudden in de wind.

Adnan knikte naar zijn twee metgezellen. ‘Het is maar een tweepersonshelikopter, en wij zijn met zijn drieën,’ zei hij vastberaden. En met een strakke blik op zijn leider voegde hij daaraan toe: ‘Pak je pistool, Muhammad, en zorg dat je klaar bent om het te gebruiken. We zullen ons niet als lammeren naar de slachtbank laten leiden. We nemen een paar Amerikanen mee.’

‘Idioot!’ snauwde Muhammad. ‘Denk je soms dat die geen hulp hebben ingeroepen? Ze zorgen gewoon dat wij hier niet weg kunnen totdat ze versterking hebben gekregen.’

‘Met onze papieren is niets mis,’ zei Adnan. ‘Betere zijn er niet te koop.’

De Iraniër keek hem aan of hij stapelgek was geworden. ‘We zijn gewapende moslims en we zitten hier midden tussen de varkensboeren van Virginia. Als ze onze vingerafdrukken opnemen, weten ze binnen een paar seconden wie ik ben. We zitten als ratten in de val,’ voegde hij er aan toe. ‘Hoe kan dat? Hóé?’

Adnan wees naar Muhammads hand. ‘Misschien komt het door dat mobieltje waarop je altijd zit te bellen. Ze kunnen die dingen opsporen. Daar heb ik je al eerder voor gewaarschuwd.’

‘Allahs wil geschiede,’ zei Gul Khan terwijl hij het machinepistool afstelde op volautomatisch, wat volgens hem kennelijk overeenkwam met Allahs wensen.

Muhammad keek hem vol ongeloof aan. ‘Als we nu worden aangehouden, lopen al onze plannen in de soep! Denk je soms dat Allah dát wil? Nee toch?’ Hij liet een korte stilte vallen en om weer tot rust te komen haalde hij eens diep adem. ‘Dit is wat ik wil dat jullie doen... wat jullie móéten doen!’ Hij wees met trillende vinger naar de schuddende boomkruinen en zei streng: ‘Ik wil dat jullie ze tegenhouden terwijl ik ervandoor ga. Er is nog een weg, achthonderd meter naar het westen. Ik bel Marwan en zeg dat hij me daar moet komen ophalen met de andere truck. Maar jullie moeten ze tegenhouden. Dat móét!’

Adnan keek zijn leider nors aan. Aan zijn gezicht te zien vond hij de man maar een enorme lafbek.

‘Vooruit. Leid ze af. Offer je op voor de goede zaak,’ riep Muhammad terwijl hij achteruit weg begon te lopen.

‘Als wij dood moeten terwijl jij ontsnapt, geef me dan je pistool,’ zei Adnan bitter. ‘Jij zult het niet nodig hebben.’

De Iraniër trok zijn pistool en smeedde het naar Adnan toe.

De forsgebouwde Khan draaide zich naar de helikopter toe en glimlachte. ‘Wat denk je, Adnan?’ vroeg hij. ‘In mijn eigen land konden Amerikanen nooit goed tegen een paar kogels in hun staartpropeller. Als hun helikopter op de grond smakte, braken ze alsof het takjes waren.’

De kogel raakte hem in zijn nek, zodat het wrang genoeg Khans wervelkolom was die knapte alsof het een takje was. Hij was al dood toen hij de grond raakte.

Adnan richtte zijn pistool op Muhammad, die toen hij deze verraderlijke aanval zag, snel was weggerend. Hij was echter nogal zwaarlijvig en de cowboylaarzen waar hij zo trots op was, waren niet gemaakt om mee te hollen en toen hij over een rottende boomstronk struikelde, had Adnan hem zo ingehaald.

Nu zijn eigen pistool op hem gericht was, keek Muhammad op naar zijn collega. De stroom scheldwoorden die in het Farsi over zijn lippen kwam, werd gevolgd door een reeks smeekbeden, eerst in haperend Arabisch en toen in het Engels: ‘Adnan, toe, nee. Waarom? Waarom?’

In het Arabisch zei Adnan: ‘Je bent een drugsdealer. Je zegt dat je dat doet om geld te verdienen voor de goede zaak, maar je brengt meer tijd door met cowboylaarzen en juwelen kopen dan met het werk voor de islam. Jij bent van het rechte pad afgedwaald, Muhammad. Jij bent een Amerikaan geworden. Maar dat is niet de reden waarom ik dit doe.’

‘Vertel dan waarom!’ schreeuwde de Iraniër.

‘Dit is jouw offer voor een hoger doel.’

Adnan glimlachte niet, maar de triomf stond duidelijk in zijn ogen te lezen. Hij zette het pistool tegen Muhammads linkerslaap en haalde de trekker over. De ratelende stroom smeekbeden hield plotseling op, zowel in het Farsi als in welke andere taal dan ook. Adnan klemde Muhammads handen om het pistool en liep toen snel terug naar de open plek, waar de helikopter inmiddels was geland. Het luik aan de achterkant ging open. Adnan had gelogen. Het was een vierpersoonshelikopter. Er stapten twee mannen uit, westerse mannen met een grimmige uitdrukking op hun gezicht, en ze droegen iets tussen zich in. Adnan liep samen met hen terug naar het lijk van Muhammad, maar bleef even staan om een geweer uit de Chevrolet SubUrban te pakken.

Het voorwerp dat de mannen tussen zich in hielden, was een lijkzak. Toen ze die openritsten, bleek er een man in te liggen die opmerkelijk sterk op Adnan leek en

precies dezelfde kleren aanhad. De man was bewusteloos, maar ademde nog wel. Ze zetten hem met zijn rug tegen een boom, vlak bij de gedode Iraniër. Daarna overhandigde Adnan zijn portefeuille aan een van de mannen, die hem in de zak van de bewusteloze man stopte. De andere man nam het jachtgeweer van Adnan over, klemde Muhammads handen eromheen, richtte het op de bewusteloze man en schoot hem een schot hagel in zijn hoofd, zodat een deel van zijn gezicht werd weggeslagen. Van levend mens tot lijk en dat binnen een paar seconden. Adnan was een deskundige in dergelijke dingen, en niet uit vrije wil. Alleen een gek zou dat vrijwillig doen.

Een minuut later rende Adnan samen met de twee mannen terug naar de helikopter, die nadat ze waren ingestapt onmiddellijk opsteeg. Er zaten geen kentekenen op de zijanten van de helikopter en geen van beide mannen voor in de helikopter droeg een uniform. Terwijl Adnan op een van stoelen achterin ging zitten en zijn veiligheidsriemen vastmaakte, keurde geen van hen hem ook maar een blik waardig. Het leek wel of ze wilden vergeten dat hij daar was.

Adnan dacht niet meer aan zijn overleden kameraden. Zijn gedachten waren op de toekomst gericht en op de veel grotere roem die hem daar wachtte. Als ze in hun opzet slaagden, zou de mensheid er nog generaties lang vol ontzag over praten. Adnan al-Rimi was nu officieel dood. Waardevoller zou hij nooit meer zijn.

De helikopter zette koers naar het noorden en vloog naar westelijk Pennsylvania, naar een stadje dat Brennan heette. Een minuut later was het enige wat de stilte hier in landelijk Virginia nog doorbrak het gestage druppelen van een lichte regen die zonder enige haast het bloed wegspoelde.

Hij rende hard, en overal om hem heen sloegen de kogels in. Hij kon niet zien wie er op hem schoot en hij had geen wapen om het vuur te beantwoorden. De vrouw naast hem was zijn vrouw; het meisje naast haar was hun dochter. Op dat ogenblik boorde een kogel zich door de pols van zijn vrouw en hij hoorde haar gillen. Toen klonk er nog een gedempte knal en de pupillen van zijn vrouw werden iets groter, zoals hij dat al zo vaak had gezien. Het was die fractie van een seconde, waarin de pupillen zich verwijdden en die nog voordat je hersenen dat hadden opgemerkt al aangaf dat je dood was. Terwijl zijn vrouw in elkaar zakte, rende hij naar het kleine meisje toe om haar dekking te bieden tegen de kogels. Zijn vingers probeerden haar te bereiken, maar haalden het niet. Ze haalden het nooit.

Hij werd wakker en ging met een ruk rechtop zitten. Het zweet druppelde over zijn ingevallen wangen en kroop in zijn woeste baard. Hij kwam langzaam overeind, pakte de fles die hij naast zijn bed had staan en goot een beetje water over zijn gezicht om de verzengende pijn van de telkens weer terugkerende nachtmerrie door de koele druppels te laten wegspoelen. Hoewel hij wist dat het niet helemaal een nachtmerrie was; de helft ervan was echt gebeurd. Hij haalde snel en oppervlakkig adem en keek in zijn bescheiden huisje rond.

Toen hij opstond schuurde zijn been langs de oude doos die hij in de hoek had staan. Hij aarzelde en tilde toen het deksel eraf. Er zat een nogal beduimeld fotoalbum in. Een voor een bekeek hij de weinige foto's van de vrouw met wie hij getrouwd was geweest, en daarna de foto's van zijn dochter, de foto's van de baby en de kleuter die ze was geweest. Hij had geen foto's van haar waarop ze ouder dan drie was. Hij zou er alles voor over hebben gehad om haar te kunnen zien als jonge vrouw, al was het dan ook maar heel even.

Hij sloeg het album dicht en legde het weg. Er ging nooit een dag voorbij waarop hij zich niet afvroeg hoe het had kunnen zijn.

Hij keek nog eens het Spartaans ingerichte kleine huisje rond. Stoffige planken, volgepropt met boeken over een breed scala aan onderwerpen. Naast het grote raam dat uitkeek over het terrein stond een oud bureau, vol met vellen papier en kasboeken die helemaal waren volgeschreven met zijn nauwgezette handschrift. Een oude, zwartgeblakerde stenen haard zorgde voor een groot deel van zijn

verwarming, en er was een keukentje waarin hij in de loop der jaren eenvoudige maaltijden klaarmaakte. Een piepklein badkamertje met een roestige douche maakte dit overzicht van de belangrijkste bestanddelen van zijn sobere bestaan compleet.

Hij keek op zijn horloge, pakte een verrekijker van het wankel houten nachtkastje, griste een gerafelde zeildoeken rugzak van de tafel, stopte de verrekijker erin, en ook een paar kasboeken, en liep naar buiten.

Hij zag de oude grafzerken dreigend voor zich opdoemen. Het maanlicht viel op de verweerde steen. Toen hij van de veranda op het gras stapte, verdreef de kille nachtlucht het brandende gevoel in zijn hoofd, maar de pijn in zijn hart bleef. Gelukkig moest hij ergens naartoe, maar hij had nog wat tijd over, en als hij tijd over had, ging hij altijd naar dezelfde plek. Hij liep naar de grote poorthekken, waarop met veel smeedijzeren krullen en tierlantijnen stond aangegeven dat dit het Mount Zion Cemetery was, een bekend Washingtons kerkhof aan de kruising van 27th Street en Q Street dat eigendom was van de niet ver daarvandaan gelegen Mount Zion United Methodist Church. Het was de oudste zwarte parochie van de stad, die al in 1816 was opgericht door mensen die er niet van hielden om hun geloof te beleven terwijl ze werden gescheiden van mensen van een andere huidskleur, als lid van een kerk die er op de een of andere manier in geslaagd was in de bijbel over het idee van gelijkheid heen te lezen. Het meer dan een hectare grote terrein was ook een belangrijke halte van de Ondergrondse Spoorweg geweest: de lange reeks onderduikadressen waarlangs ontsnapte slaven tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog uit het Zuiden naar het vrije Noorden werden gesmokkeld.

Vijf jaar geleden was hij hier aangenomen als klusjesman. Hij nam zijn werk heel serieus en zorgde ervoor dat alles altijd in goede staat verkeerde. En het huisje dat bij de baan hoorde, was het eerste huis geweest dat hij in lange tijd had gehad. De kerk betaalde hem contant, zonder lastig gedoe met papieren. Hij verdiende trouwens toch veel te weinig om belastingplichtig te zijn. Hij verdiende nauwelijks genoeg om van te leven, en toch was dit de beste baan die hij ooit had gehad.

Hij liep door 27th Street naar het zuiden, nam een stadsbus en stapte niet lang daarna uit bij wat in zekere zin zijn 'tweede huis' genoemd kon worden. Toen hij langs het kleine tentje liep dat in elk geval officieel zijn eigendom was, trok hij de verrekijker uit zijn rugzak en maakte daar gebruik van om vanuit de donkere schaduw van een boom het gebouw aan de overkant van de straat aandachtig op te nemen. Die verrekijker, die hem door de staat was uitgereikt, had hij meegenomen nadat hij alle vertrouwen had verloren in de regering van het land dat hij zo vol trots had gediend. Zijn echte naam had hij in geen tientallen jaren gebruikt. Hij stond al lange tijd bekend als Oliver Stone, een naam die hij had

aangenomen met iets wat alleen maar brutale uitdaging genoemd kon worden. Hij had altijd veel waardering gehad voor het legendarische werk van deze niet door ontzag voor de macht gehinderde filmregisseur. Stone had films gemaakt waarin openlijk getwijfeld werd aan de ‘officiële versie’ van de geschiedenis, en die ‘officiële versie’ was in de loop der jaren maar al te vaak meer op verzinsels dan op feiten gebaseerd gebleken. Oliver had het toepasselijk gevonden om de naam van de regisseur aan te nemen, omdat ook hij zeer geïnteresseerd was in de ‘echte waarheid’. Door de verrekijker bleef hij het komen en gaan in het fraaie gebouw dat hem zo eindeloos fascineerde in de gaten houden.

Daarna stapte Stone zijn tentje binnen en bij het licht van een oude zaklantaarn noteerde hij zorgvuldig in een oud schrift wat hij allemaal had gezien. Dat schrift had hij ook in zijn rugzak zitten. Een deel van zijn schriften bewaarde hij in zijn huisje op Mount Zion, en weer andere, een enorme hoeveelheid zelfs, bewaarde hij op een andere veilige plek. In de tent bewaarde hij helemaal niets, want hij wist dat die regelmatig werd doorzocht. De officiële vergunning voor deze tent zat in zijn portefeuille. Het was dezelfde vergunning die hem het recht verschafte om hier te protesteren, recht tegenover dat huis aan de overkant van de straat.

Toen hij weer naar buiten ging, keek hij naar de zo nu en dan zachtjes in hun walkietalkies pratende mannen... de mannen met de semi-automatische pistolen in hun holster en de machinepistolen in hun hand. Ze kenden hem allemaal en waren op een behoedzame manier beleefd tegen hem, zoals mensen dat zijn tegenover iemand die je plotseling kan aanvliegen. Maar Stone nam altijd de moeite om ze heel respectvol tegemoet te treden. Tegenover mensen met machinepistolen moest je altijd beleefd zijn. Oliver Stone mocht dan niet bepaald midden in het leven staan, gek was hij niet.

Hij maakte oogcontact met een van de bewakers, die riep: ‘Hé, Stone, ik heb gehoord dat ze kabouter Spillebeen op een paddestoel heeft zitten wippen. En nou is ie stuk. Vertel het door!’

Sommige mannen moesten daarom lachen, en zelfs Stones mond krulde zich in een glimlach. ‘Ik zal het noteren,’ riep hij terug. Een paar meter hiervandaan had hij deze bewaker wel eens iemand zien neerschieten. Maar eerlijk was eerlijk, die had zelf ook op de bewaker lopen schieten.

Hij trok zijn gerafelde broek wat hoger om zijn magere middel, streek over zijn lange, grijswitte haar en bleef even staan om het touwtje vast te binden waarmee hij zonder veel succes probeerde zijn rechterschoen bij elkaar te houden. Hij was een lange, magere man. Zijn hemd zat hem te wijd en zijn broekspijpen waren te kort. En zijn schoenen, tja, schoenen waren voor hem altijd een probleem.

‘Jij moet nodig eens wat nieuwe kleren hebben,’ zei een vrouwenstem achter hem in het donker.

Hij keek om en zag de spreekster tegen een standbeeld van majoor-generaal Comte Jean de Rochambeau staan, een held uit de Amerikaanse Revolutie. De Rochambeau stond met een geharde vinger ergens naar te wijzen, maar Stone had nooit geweten waarnaar precies. Aan de noordwestzijde stond een Pruis, baron Steuben, en de noordoostzijde van het bijna drie hectare grote park waarin Stone zich nu bevond, werd bewaakt door de Poolse generaal Kosciuszko. Als hij die standbeelden zag, moest hij altijd glimlachen. Revolutionairen vormden voor hem goed gezelschap.

‘Jij moet écht nieuwe kleren hebben, Oliver,’ zei de vrouw nogmaals, en ze krabde aan haar zongebruinde gezicht. ‘En je haar laten knippen. Ja, vriend, eigenlijk moet jij alles nieuw hebben.’

‘Daar twijfel ik niet aan,’ zei hij zachtjes. ‘Maar het is een kwestie van prioriteiten, denk ik, en gelukkig ben ik nooit ijdel geweest.’

De vrouw noemde zichzelf Adelpia. Ze had een accent dat hij nooit helemaal had kunnen plaatsen, al was het ongetwijfeld Europees, Slavisch waarschijnlijk. Vooral de werkwoorden hadden het bij haar zwaar te verduren. Ze frommelde ze op de merkwaardigste plekken in haar zinnen. Ze was lang en mager, met lang donker haar waar hier en daar grijze plekken in zaten, donkere, diep in hun kassen liggende ogen die peinzend om zich heen keken, en een mond die over het algemeen was vertrokken in een boze grauw, al had hij gemerkt dat ze soms op een nogal schoorvoetende manier best goedgehartig was. Hoe oud ze was, was moeilijk te zeggen, maar ze was ongetwijfeld jonger dan hij. Op het drie meter hoge spandoek dat ze naast haar tent had staan, stond te lezen: EEN FOETUS LEEFT. ALS U DAT NIET GELOOFT, GAAT U RECHTSTREEKS NAAR DE HEL.

Subtiel was Adelpia over het algemeen niet. Alles in het leven was voor haar zwart-wit. Grijstinten zag ze niet, en dat in een stad waar de kleur grijs soms uitgevonden leek te zijn. Op het bord naast Stones tent stond eenvoudigweg: IK WIL DE WAARHEID WETEN. Na al die jaren kende hij die nog steeds niet. Was er ooit een stad geweest waar de waarheid moeilijker te achterhalen viel dan die waarin hij zich nu bevond?

‘Ik ga naar de café drinken, Oliver. Wil jij ook wat? Ik heb geld.’

‘Nee, dank je wel, Adelpia. Ik moet nog ergens naartoe.’

Haar gezicht betrok. ‘Wéér vergadering? Wat jij daar nou mee opschieten? Jij bent niet de jongste meer. Jij moet ’s avonds niet over straat zwerven. Hier is gevaarlijk.’

Hij keek snel even naar de gewapende mannen die overal om hen heen stonden. ‘Volgens mij is het hier tamelijk veilig.’

‘Hier overall mannen met pistolen en jij zegt dat hier veilig is? Volgens mij ben jij hartstikke gek,’ zei ze geërgerd.

‘Misschien heb je gelijk. In elk geval fijn dat je je zo druk om me maakt,’ zei hij beleefd. Adelpia bleef hier het liefst eindeloos staan ruziën. Elke gelegenheid die hij haar bood, zou ze onmiddellijk aangrijpen en hij had al lang geleden geleerd dat hij haar die kans vooral niet moest geven.

Adelpia bleef hem nog even nijdig aankijken en beende toen boos weg. Oliver liet zijn blik intussen even over het bord naast het zijne gaan. EEN FIJNE DAG DES OORDEELS GEWENST stond erop. De heer die dat bord daar had neergezet, had hij al een hele tijd niet gezien.

‘Ja, daar zullen we dan maar voor zorgen, hè?’ mompelde hij, en toen werd zijn aandacht getrokken door een plotselinge drukte aan de overkant van de straat, waar politiemensen en surveillancewagens zich in groepjes aan het opstellen waren. Stone zag ook hoe allerlei politiemensen zich bij de verschillende kruisingen posteerden. Aan de overkant van de straat zwaaiden de imposante stalen deuren, die zelfs met een M1-tank niet open te duwen waren, langzaam open en even later kwam er een zwarte Chevrolet SubUrban met felle rode en blauwe zwaailichten naar buiten schieten.

Stone had onmiddellijk door wat er aan de hand was. Haastig liep hij naar de dichtstbijzijnde kruising toe.

Terwijl hij door zijn verreijker stond te kijken, draaide de meest uitgebreide autocolonne van de hele wereld in vol ornaat 7th Street in. Midden in de stoet bevond zich de bijzonderste personenwagen die ooit gebouwd was.

Het was een Cadillac DTS, voorzien van de allernieuwste snuffjes op het gebied van communicatie en navigatie. De wagen was voorzien van verstelbare stoelen met automatische sensoren, en de volledig luchtdichte cabine beschikte over een eigen zuurstofvoorraad voor het geval de buitenlucht niet aan de eisen voldeed, en het met prachtig blauw leer en echt hout beklede interieur bood zes mensen een zeer comfortabele zitplaats. Op de stoel in het midden was het presidentiële zegel geborduurd, en dat prijkte ook op de achterportieren, zowel aan de binnenkant als aan de buitenkant. Rechts op de voorbumper stond de Amerikaanse vlag. Om aan te geven dat de president ook werkelijk in de auto zat, wapperde links de presidentiële vlag.

De buitenkant van de cabine was gemaakt van kogelwerende staalplaten en de ramen waren van polycarbonaatglas zo dik als een telefoonboek, waar vrijwel geen kogel of brandbom doorheen kon komen. De auto reed op vier zelfdichtende banden en had nummerplaten met een dubbele nul, wat in de Verenigde Staten betekende dat de eigenaar erg belangrijk was. Per kilometer verbruikte het ding

enorm veel benzine en de tien miljoen dollar die het had gekost was inclusief een cd-speler met *surround sound* waar tien schijfjes tegelijk in konden. En het was sneu voor de koopjesjagers, maar de dealer gaf geen korting. De wagen werd liefkozend het 'Bakbeest' genoemd, en had maar twee tekortkomingen: hij kon niet vliegen en bleef ook niet drijven.

Er ging een lampje aan in het Bakbeest en Stone zag dat de man in een paar documenten zat te bladeren, ongetwijfeld heel belangrijke documenten. Naast hem zat een andere man. Stone moest glimlachen. De agenten zouden ongetwijfeld woedend zijn over dat lampje. Zelfs met dik plaatstaal en kogelwerend glas hoorde je jezelf niet zo'n gemakkelijk doelwit te maken.

De auto minderde vaart toen hij de kruising overstak en Stone voelde zijn spieren zich spannen toen de man even zijn kant op keek. Even, heel even maar, keken James H. Brennan, president van de Verenigde Staten, en Oliver Stone, zeer in samenzweringen geïnteresseerde burger, elkaar recht in de ogen. De president trok een lelijk gezicht en zei iets. De man naast hem deed onmiddellijk het licht uit. Stone glimlachte weer. Ja, ik zal hier altijd blijven. Langer dan jullie twee.

Stone kende de man naast de president ook goed. Het was Carter Gray, de zogenaamde 'inlichtingentsaar'. Zijn nog maar kort geleden ingevoerde functie was gelijk aan die van een minister. Hij had absolute zeggenschap over 120.000 hoogopgeleide werknemers bij alle vijftien Amerikaanse inlichtingendiensten en beschikte over een budget van vijftig miljard dollar. Zijn keizerrijk omvatte onder meer alle spionagesatellieten, de cryptologische faciliteiten van het NSA, het Defense Intelligence Agency van het Pentagon en zelfs de eerbiedwaardige CIA, waar hij zelf ooit directeur van was geweest. Kennelijk hadden de mensen in Langley gedacht dat hun oude chef hen wel zou voortrekken, maar dat was tegengevallen. Ook het Pentagon, waar tachtig procent van het totale budget voor de inlichtingendiensten naartoe ging, was ervan uitgegaan dat Gray zich als voormalig minister van Defensie wel loyaal zou tonen aan zijn oude departement, en wat was dat een misrekening geweest! Gray wist duidelijk precies wie er iets verborg en hij had van die kennis gebruikgemaakt om beide instellingen te laten buigen voor zijn sterke wil. Je kon een ongetemd paard dat verwoed probeerde zijn bereider af te werpen, echter nooit helemaal van zijn wil beroven, en om die reden hield Gray zijn collega's voortdurend heel scherp in de gaten.

Maar Stone geloofde niet dat één man, één feilbaar mens, zoveel macht hoorde te hebben, en dan zeker niet iemand als Carter Gray. Tientallen jaren geleden had Stone de man heel goed gekend, al zou Gray zijn ouwe makker nu zeker niet herkennen. Maar jaren geleden was dat heel anders, hè, meneer Gray?

Plotseling werd de verrekijker hem uit handen gerukt en stond Stone oog in oog met een man in uniform die een heel groot machinepistool om zijn nek had

hangen.

‘Als je nog een keer door die verrekijker naar de president staat te loeren, ben je hem kwijt, Stone. Begrepen? En als we niet wisten dat je geen kwaad doet, was je hem nou al kwijt geweest.’ De man duwde Stone de oude verrekijker weer in handen en stampte boos weg.

‘Ik maak gewoon gebruik van mijn grondwettelijke rechten, agent,’ zei Stone, maar wel zo zachtjes dat de man hem niet kon horen. Snel stopte hij zijn verrekijker terug in zijn rugzak en hij ging weer in de schaduw staan. Ook hier gold weer dat je nooit moest gaan ruziën met humorloze mannen met automatische vuurwapens. Stone blies zijn ingehouden adem uit. Hij moest elke dag weer een heikel evenwicht zien te bewaren.

Hij kroop zijn tent weer in, maakte zijn rugzak open en terwijl hij zich bijlichtte met zijn oude gebutste zaklantaarn ging hij een schrift met krantenknipsels doorlezen die allemaal betrekking hadden op de activiteiten van Carter Gray en president Brennan. INLICHTINGENSAAR SLAAT OPNIEUW TOE beweerde een van de krantenkoppen. BRENNAN EN GRAY DYNAMISCH DUO verklaarde een ander.

Het was allemaal heel snel gegaan. Na een paar mislukte pogingen had het Congres alle Amerikaanse inlichtingendiensten drastisch gereorganiseerd, en wel op zo’n manier dat het Carter Gray in wezen volledig de vrije hand had gegeven. Als minister voor Inlichtingenzaken stond Gray aan het hoofd van het National Intelligence Center, ofwel NIC. Volgens zijn officiële taakomschrijving was het de taak van het NIC om het land te beschermen tegen aanvallen uit binnen- en buitenland. Het ongeschreven motto van dat mandaat zou je misschien wel kunnen omschrijven als ‘veiligheid tegen elke prijs’.

Het begin van Grays periode als minister had echter een scherp contrast gevormd met zijn indrukwekkende staat van dienst: Bij een reeks zelfmoordbomaanslagen in stedelijke gebieden waren enorm veel slachtoffers gevallen, twee buitenlandse politici die op staatsbezoek kwamen, waren vermoord en ten slotte was er een – gelukkig mislukte – aanslag op het Witte Huis gepleegd. Hoewel vele Congresleden tegen die tijd om zijn aftreden hadden geroepen en zelfs zijn functie hadden willen afschaffen, was de president zijn minister echter blijven steunen. En als je Washingtonse machtsposities kon omschrijven als natuurrampen, dan vormde de president een combinatie van een orkaan en een aardbeving.

Maar toen was het tij langzaam gekeerd. Er waren maar liefst twaalf grote terreuraanslagen op Amerikaanse doelwitten in binnen- en buitenland vrijdeld, en er werden steeds meer terroristen gedood of gevangengenomen. Hoewel de Amerikaanse inlichtingendiensten lange tijd niet in staat waren geweest om diep door te dringen in de grote terreurnetwerken, slaagden ze er nu eindelijk in een wig te drijven tussen de terroristen en hun landgenoten, waardoor het vermogen

van de terroristen om de Verenigde Staten en hun bondgenoten schade toe te brengen, ernstig ondermijnd raakte. Gray was met het leeuwendeel van de eer voor die ontwikkelingen gaan strijken, zij het samen met Brennan natuurlijk.

Stone keek op zijn horloge. De vergadering zou bijna beginnen. Hij had nog een lange wandeling voor de boeg en zijn benen waren al knap moe. Hij kroop de tent uit en keek nog eens in zijn portemonnee. Er zat geen geld in.

Toen zag hij de man en hij liep onmiddellijk achter hem aan. De man stak zijn hand op en een langrijdende taxi reed naar de stoep. Stone begon sneller te lopen. Hij bereikte de man net toen die instapte. Met neergeslagen ogen hield Stone zijn hand op en zei: 'Hebt u misschien wat kleingeld voor me, meneer? Een paar dollar maar. Om eten te kopen.' Het kwam er heel eerbiedig en beleefd uit, zodat de andere man zich grootmoedig kon tonen, als hij daar zin in had. Kom op, dacht Stone. Laat eens zien dat je een fijne vent bent. Het is een heel eind lopen.

De man aarzelde en beet toen in het aas. Hij glimlachte en pakte zijn portefeuille. Stone zette grote ogen op toen hem een splinternieuw biljet van twintig dollar in de hand werd gedrukt.

'God zegene u,' zei hij terwijl hij zijn hand om het biljet klemde.

De man grinnikte. 'Geef het niet allemaal in één keer uit,' zei hij.

Daarna liep Stone zo snel als hij maar kon naar de dichtstbijzijnde taxistandplaats.

Anders nam hij altijd de bus, maar met twintig dollar in zijn zak wilde hij ook wel eens alleen in de auto zitten. Nadat hij zijn lange, ongekamde haar een beetje glad had gestreken en zijn al even lange baard op zijn plaats had geduwd, liep hij naar de voorste taxi.

Toen de chauffeur hem zag, deed hij het portier op slot en brulde: 'Rot op, verdomme!'

Stone hield de twintig dollar omhoog. 'Volgens de voorschriften mag jij nergens op discrimineren,' zei hij door het halfopen zijraampje.

Op het gezicht van de taxichauffeur stond duidelijk te lezen dat hij zou discrimineren op alles wat hij maar wilde, maar tegelijkertijd waren zijn ogen begerig op het bankbiljet gericht.

'Heb je dat gestolen?'

'Het was een cadeautje. Ik moet naar een vergadering en ik ben laat.'

‘Een vergadering? Jij?’ zei de chauffeur ongelovig. ‘Waar moet je heen dan?’

Stone zei waar hij heen moest. ‘Het is niet druk vanavond, dus twintig is voldoende.’

De taxichauffeur wreef eens over zijn stoppelige kin. ‘Voor een dakloze praat jij heel keurig,’ zei hij achterdochtig. ‘Ik dacht dat jullie allemaal gestoord waren...’

‘Ik ben heus niet gestoord, en dakloos ben ik ook niet,’ zei Stone. ‘Maar ik heb wel, tja, wat tegenslag gehad.’

‘Wie niet?’ De chauffeur maakte het portier open en Stone stapte snel in.

‘Ik zag de president net rijden,’ zei de taxichauffeur. ‘Gaaf, hè?’

‘Ja, gaaf,’ zei Stone zonder enthousiasme. Hij keek snel even achterom naar het Witte Huis, liet zich toen schuin tegen het portier zakken en deed zijn ogen dicht. Wat een interessante buurt om in te wonen.